

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2409/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божидара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд, коју заступа пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и АД за железнички превоз робе „Србија Карго“ Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1015/20 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1015/20 од 13.05.2020. године и пресуда Основног суда у Ужицу П1 431/16 од 16.12.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 431/1619 од 16.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженима којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада у периоду од 01.10.2013. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате укупан износ од 173.481,00 динар, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе почев од датума доспелости, па до исплате ближе одређено овим ставом изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженима којим је тражио да се обавезу тужени да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора од 01.10.2013. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате укупан износ од 85.109,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада у периоду од 01.10.2013. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате укупан износ од 136.473,82 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора од

01.10.2013. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате укупан износ од 61.778,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе почев од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1015/20 од 13.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, док је ставом другим изреке одбијен као неоснован захтев тужиоца којим је тражио накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, не исказе у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужилац је био у радном односу код првотуженог на радном месту машиновође до 01.09.2015. године, од када је са друготуженим закључио анекс уговора о раду. Вештачењем је утврђено да је тужени вршио обрачун зараде тужиоцу као производ вредности једног радног часа, коефицијента радног места и месечног фонда часова, у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора, с тим да тужени накнаду на име топлог оброка и регреса није исказао као посебну ставку у обрачунским листама тужиоца, па је вештак за спорни период утврдио висину ових накнада, у складу са одредбама Колективног уговора првотуженог из 1995.године, који је био важећи када је последњи пут исплатио трошкове исхране и регреса одвојено од зараде и приказао их у обрачунским листама. Тужени нису доставили структуру цене рада.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима тужених.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало неправилно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, прописано је и право на накнаду

трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године, послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели Одлуку којом су предвидели висину регреса и топлог obroка. Међутим, у конкретном случају тужени у току поступка нису доставили такву одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту нису ни донели. При том, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити ни навод тужених, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени нису могли да се изјасне о њиховој висини, нити су износ накнаде за регрес и топли оброк исказали у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. На основу изнетог, произлази закључак да су тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић